

Sygn. akt I C 1580/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Sroczyński

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Joanna Operacz - Nizioł

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2017 roku w Inowrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. B.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 41.000,00 zł (czterdzieści jeden tysięcy złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 stycznia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala,
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.560,75 zł (dwa tysiące pięćset sześćdziesiąt złotych 75/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
4. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Inowrocławiu kwotę 4.635,82 zł (cztery tysiące sześćset trzydzieści pięć złotych 82/100) tytułem zwrotu kosztów sądowych od ponoszenia których zwolniony był powód.

SSR Marcin Sroczyński

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 lipca 2013 roku Ł. B. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą W. kwoty 41.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty oraz ustalenie wyrokiem odpowiedzialności pozwanego za skutki uszkodzenia ciała powoda powstałe w konsekwencji wypadku, które mogą ujawnić się w przyszłości. W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż w dniu 6 sierpnia 2011 roku jako kierowca Q. marki H. (...) uczestniczył w wypadku drogowym spowodowanym przez kierującego pojazdem marki L. (...) nr rej. (...) B. B. (1), ubezpieczonego w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w firmie pozwanego. W wyniku wypadku powód doznał wieloodłamowego złamania głowy i przynasady bliższej kości ramiennej lewej z przemieszczeniem, wiele otarć naskórka kończyn dolnych i górnych, urazu psychicznego. Po zaleczeniu ran zapalnych po skaleczeniach, powód został skierowany do szpitala w N., gdzie wykonano mu repozycję odłamków kostnych oraz zespolenia złamanych kości przy użyciu płyty blokowanej A. S.. Usunięte odłamki kości spowodowały ubytek ponad centymetra głowy kości, co w przyszłości ma skutkować jej odbudową, ale w chrząstce, a nie kości. Po upływie półtora roku od zdarzenia, mimo iż uzyskano zrost złamanej kości, istnieje nadal dużego stopnia deficyt stawu ramienna- łopatkowego o charakterze trwałym w znacznym stopniu upośledzającym sprawność ogólną powoda.

Doznane uszkodzenia ciała wywołały nie tylko ból fizyczny, ale przede wszystkim doznania psychiczne, które nasiliły się w związku z koniecznością długiego leczenia i rehabilitacji oraz niepewności powrotu do zdrowia. Przyjmowanie szeregu leków przeciwbólowych i uspakajających, doprowadziło do powstania problemów żołądkowo-jelitowych, które powód odczuwa do dnia dzisiejszego. Przez wiele tygodni po wypadku powód wymagał opieki osób trzeciej, w wielu czynnościach życiowych. Do chwili obecnej jest ograniczony w wykonywaniu ciężkich czynności wymagających siły, sprawności i refleksu. Po wykonanym zabiegu powodowi pozostała rozległa szpecąca blizna na lewym ramieniu, która powoduje u niego dyskomfort psychiczny. Powód zgłosił pozwanemu roszczenie z tytułu zadośćuczynienia i odszkodowania pismem z dnia 12 grudnia 2011 roku, które pozwany odebrał w dniu 20 grudnia 2011 roku. Pozwany po przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym przyznał powodowi kwotę 19.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz zwrócił częściowo koszty dojazdów w łącznej wysokości 1.360 zł i koszty opieki osoby trzeciej w kwocie 1.260 zł. Pismem z dnia 2 lipca 2012 roku powód wniósł odwołanie od wydanych decyzji, bowiem w jego ocenie pozwany zaniżył wysokość zadośćuczynienia, kosztów dojazdu do placówek medycznych oraz zaniżył poniesione koszty opieki. Pozwany na mocy decyzji z dnia 7 sierpnia 2012 roku podtrzymał stanowisko odnośnie wysokości przyznanego zadośćuczynienia oraz kosztów opieki osób trzecich i kosztów dojazdów do placówek medycznych. Powód nie może zgodzić się ze stanowiskiem pozwanego. W dacie wypadku był młodym człowiekiem w wieku 28 lat. Pozwany ustalił u powoda 7% uszczerbek na zdrowiu, co w jego ocenie jest zaniżone. Skutkiem wypadku stał się niepełnosprawny, na ramieniu pozostała mu szpecąca blizna. Złamania pozostawiły po sobie ograniczenia zginania, wyprostu, rotacji, a także zniekształcenia kostne. Powód jest z wykształcenia zootechnikiem. W dacie wypadku pracował w Kruszy P. w firmie Wytwórnia (...) na stanowisku kierownika produkcji, która ta praca sprawiała mu wiele satysfakcji. Doznane urazy ciała spowodowały szereg ograniczeń ruchowych, które powodowały, iż powód nie był i nadal nie jest zdolny do pracy. Powód musiał zrezygnować z uprawiania sportów i czynnego sposobu życia, który prowadził do dnia wypadku.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew z dnia 31 stycznia 2014 roku wniósł o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu wskazał, iż powód doznał obrażeń ciała opisanych w dokumentacji medycznej i z tego tytułu pozwany wypłacił powodowi 19.000,00 zł zadośćuczynienia. Ustalono u niego niewielki 7% trwały uszczerbek na zdrowiu. Wypłacona suma jest odpowiednia w odniesieniu do krzywdy jakiej doznał.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 6 sierpnia 2011 roku w miejscowości Ż. gmina I. kierujący samochodem osobowym marki R. o nr rej. (...) B. B. (1) naruszył w sposób nieumyślny zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu quadem marki H. (...) Ł. B. ma skutek czego doszło do zderzenia pojazdów, w wyniku czego Ł. B. doznał wieloodłamowego złamania końca bliższego kości ramiennej lewej z niewielkim przemieszczeniem, mnogich otarć naskórka obu kończyn górnych i prawego kolana. Sprawca wypadku został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 2 marca 2012 roku w sprawie o sygn. akt II K 966/11. W dacie zdarzenia posiadał polisę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Powód zgłosił roszczenie pozwanemu pismem z dnia 12 grudnia 2011 roku o wypłatę zadośćuczynienia w kwocie 60.000,00 zł.

Dowód: odpis prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia

2 marca 2012 roku wydany w sprawie o sygn. akt II K 966/12 k.353, pismo z

dnia 12 grudnia 2011 roku k. 11, dokumentacja medyczna k.19-39, 99-104

W trakcie postępowania likwidacyjnego pozwany ustalił u powoda 9% uszczerbek na zdrowiu i z tego tytułu wypłacił mu 19.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia. Powód wniósł zażalenie w zakresie wysokości przyznanego zadośćuczynienia lecz pozwany nie uznał jej zasadności.

Dowód: pismo pozwanego z dnia 21 czerwca 2012 roku k.85-88, zażalenie z dnia

28 stycznia 2013 roku k. 57-63, pismo pozwanego z dnia 6 lutego 2013 roku

k. 67-68

W dacie wypadku powód miał 28 lat. Pracował jako zootechnik w Wytwórni (...) w Kruszy P. na stanowisku kierownika produkcji. Z uwagi na doznane obrażenia i długotrwałą niezdolność do pracy został zwolniony z pracy przez pracodawcę. Jest żonaty i posiada trójkę dzieci. W dacie wypadku był jedynym żywicielem rodziny, obecnie prowadzi działalność gospodarczą i otrzymuje świadczenie z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Doznane obrażenia spowodowały u powoda 15% trwałe uszczerbek ciała z niemal całkowicie zniesioną ruchomością w uszkodzonym stawie ramiennym. Doznane obrażenia skutkowały silnym natężeniem bólu i koniecznością pomocy osób trzecich przez okres dwóch miesięcy. Po wypadku u powoda pojawiły się dolegliwości natury psychicznej w postaci zaniżonego nastroju, obniżenia samooceny, ograniczenie aktywności, drażliwość, zniecierpliwienie, nadużywanie alkoholu jako metoda radzenie sobie z sytuacją trudną, ograniczenie kontaktów społecznych, problemy rodzinne, zaburzenia snu oraz łaknienia.

Dowód: świadectwo pracy powoda k. 114-115, zeznania świadków M.

B. k. 226-229, A. B. k. 229-231, K.

B. k. 231-233, zeznania powoda w charakterze strony

k. 240-242, opinia sądowo – lekarska z dnia 30 sierpnia 2014 roku

k.250-252, opinia sądowo – lekarska z dnia 14 marca 2015 roku k.271,

opinia sądowo – lekarska z dnia 14 lutego 2016 roku k. 290-292,

opinia psychologiczna z dnia 28 października 2016 roku k. 337-340

Sąd zważył co następuje

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedłożonych dokumentów, dowodu z przesłuchania świadków, powoda w charakterze strony oraz opinii biegłych. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadków i powoda w charakterze strony. Zeznania te korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie w tym dokumentacją medyczną leczenia powoda i wnioskami opinii biegłych. Powód określił swoje żądania na kwotę 41.000,00 zł. Jak wskazuje się w doktrynie uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia może stanowić podstawę do żądania zadośćuczynienia za krzywdę art. 445 § 1 k.c. Chodzi o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości),cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania działalności artystycznej, naukowej, wyłączenia z normalnego życia) – tak Komentarz do kodeksu cywilnego księga trzecia zobowiązania Tom I pod redakcją G. W. 2006 str.470).

W stanie faktycznym sprawy powód niewątpliwie doznał krzywdy w postaci cierpienia fizycznego – bólu spowodowanego zdarzeniem w wyniku którego jak wynika z opinii sądowo – lekarskiej A. K. z dnia 30 sierpnia 2014 roku doznał wieoodłamowego złamania głowy i nasady bliższej kości ramiennej lewej z przemieszczeniem odłamów. Leczenie operacyjne nie przyniosło przewidywanych efektów terapeutycznych. Złamanie spowodowało znaczne ograniczenie zakresu ruchów w stawie barkowym lewym i zaniki mięśniowe obręczy barkowej. Powód jest trwale niezdolny do pracy i uprawiania sportu wymagającego używania wysiłku dwóch rąk, zwłaszcza wymagających unoszenia rąk. Ma ograniczenie w czynnościach związanych z „unoszeniem do góry” lewej ręki np. przy myciu głowy, czesaniu. Może wykonywać prace fizyczne nie wymagające pełnego zakresu ruchu w stawie barkowym. Może prowadzić samochód. Biegły wskazał, iż powód doznał średniego stopnia trwałego uszczerbku w wysokości 15%. Nadto biegły wskazał, iż leczenie i rehabilitacja powoda została ukończona. Ograniczenie zakresu ruchu w stawie jest utrwalone i nierokujące w przyszłości poprawy. Dolegliwości bólowe mogą występować tylko po nadmiernej pracy wysiłkowej lewej ręką. Po wyjściu ze szpitala powód potrzebował przez okres około 2 miesięcy opieki osoby

drugiej tylko w czynnościach wymagających sprawności dwóch rąk (k. 250-252). Biegły w opinii uzupełniającej z dnia 14 marca 2015 roku podtrzymał swoje stanowisko (k. 271). Biegły sądowy z zakresu rehabilitacji K. R. wskazał w opinii z dnia 14 lutego 2016 roku, iż w wyniku leczenia ortopedycznego oraz rehabilitacji uzyskano wygojenie złamania trzonu kości ramiennej powoda. Złamanie przestawowe zawsze obarczone jest dużym ryzykiem powstania wtórnych zmian zwyrodnieniowych i upośledzeniem sprawności ruchowej oraz funkcji stawu. W przypadku powoda doszło do niemal całkowitego zniesienia ruchomości w uszkodzonym stawie ramiennym. Nie udało się odtworzyć autonomicznego kształtu głowy kości ramiennej. Ponieważ staw barkowy jest stawem złożonym częściowo zachowana jest funkcja ruchowa barku dzięki ruchomości w stawach żebro-łopatkowym oraz łopatkowo-obojęzycznym. Powód jest trwale niezdolny do wykonywania czynności wymagających pełnej ruchomości barku zarówno kończyną górną lewą, jak i czynności wykonywanych oburęcznie, głównie takich jak unoszenie rąk do góry. Zaburzenia funkcjonalne kończyny górnej lewej wynikają z ograniczenia ruchowego barku lewego oraz odczuwalnych dolegliwości bólowych. Powód może wykonywać prace fizyczne w zakresie określonym ruchomością barku lewego. Leczenie złamania kości ramiennej trwało 18 miesięcy i zostało zakończone. W okresie około 2 miesięcy od urazu powód potrzebował pomocy osoby drugiej w czynnościach wymagających sprawności obu rąk. Stopień powstałej dysfunkcji ruchowej barku jest trwały i nie rokujący poprawy (k. 290-292). Biegły sądowy z zakresu neurologii J. M. w opinii z dnia 30 lipca 2016 roku wskazał, iż powód w następstwie zdarzenia z dnia 6 sierpnia 2011 roku od strony strictly neurologicznej nie doznał żadnych obrażeń zarówno w obrębie centralnego jak obwodowego układu nerwowego (k. 316-322). Biegły sądowy z zakresu psychologii O. M. w opinii z dnia 28 października 2016 roku wskazała, iż po wypadku u powoda pojawiły się dolegliwości natury psychicznej w postaci zaniżonego nastroju, obniżenia samooceny, ograniczenie aktywności, drażliwość, zniecierpliwienie, nadużywanie alkoholu jako metoda radzenia sobie z sytuacją trudną, ograniczenie kontaktów społecznych, problemy rodzinne, zaburzenia snu oraz łaknienia. Z przeprowadzonego badania psychologicznego wynika, iż poziom lęku jako stanu utrzymuje się u powoda na optymalnym poziomie. W ocenie psychologicznej, rokowania na przyszłość w funkcjonowaniu psychicznym powoda określa jako dobre (k.337-340). Sąd podzielił opinię biegłych. Biegli odpowiedzieli rzeczowo i wyczerpująco na pytania zawarte w tezie dowodowej i jasno uzasadniali swoją opinię. Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii na okoliczności ustalenia stopnia uszczerbku na zdrowiu powoda.

Należy podnieść, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. W ocenie Sądu przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia należy także uwzględnić okoliczności konkretnej sprawy –tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 kwietnia 2014 roku wydany w sprawie o sygn. akt I ACa 1386/13 publik. Lex 1458946. Mając powyższe na uwadze oraz zgromadzony materiał dowodowy Sąd uznał, iż kwota 41.000,00 zł jest kwotą adekwatną do nasilenia bólu i cierpienia powoda. Kwota 41.000,00 zł jest kwotą odpowiednią, która kompensuje doznaną krzywdę, nie stanowi kwoty symbolicznej ani rażąco niskiej bądź rażąco wysokiej. Uwzględnia charakter naruszonego dobra, trwałość i uciążliwość skutków powstałego naruszenia. Tym samym dochodzona kwota roszczenia jest w ocenie Sądu uzasadniona. Odnosząc się do daty naliczenia odsetek to powód już pismem z dnia 12 grudnia 2011 roku (k.12) zgłosiła roszczenie pozwanemu określając jego wysokość na 60.000,00 zł. Pozwany decyzją z dnia 2 marca 2012 roku przyznał powodowi kwotę 19.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia. Podejmując w tym zakresie decyzje pozwany dysponował już dokumentacją medyczną leczenia powoda. Również kwestia odpowiedzialności sprawcy wypadku, w którym powód został poszkodowany nie nasuwała wątpliwości. Odpowiedzialność cywilna sprawcy wypadku objęta była ubezpieczeniem na podstawie umowy zawartej z pozwanym, który co do zasady nie kwestionował przyjęcia swojej odpowiedzialności za zdarzenie z dnia 6 sierpnia 2011 roku. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 41.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 stycznia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty (punkt pierwszy wyroku). Sąd oddalił powództwo w zakresie ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość wobec powoda za skutki wypadku z 6 sierpnia 2011 roku jak i powództwo w zakresie żądania odsetek ustawowych w sposób wskazany w pozwie. Jak wskazał, biegły zakresu ortopedii w swej opinii z dnia 30 sierpnia 2014 roku, leczenie i rehabilitacja powoda została ukończona. Ograniczenie zakresu ruchu w stawie jest utrwalone i nierokujące w przyszłości poprawy. Również biegły sądowy z zakresu rehabilitacji w swej opinii z dnia 14 lutego

2016 roku wskazał, iż stopień powstałej dysfunkcji ruchowej barku jest trwały i nie rokujący poprawy. Z kolei w ocenie psychologicznej, rokowania na przyszłość w funkcjonowaniu psychicznym powoda biegły w opinii z dnia 28 października 2016 roku określił jako dobre. Natomiast w zakresie żądania odsetek ustawowych w sposób wskazany w pozwie to Sąd oddalił powództwo z uwagi na treść zmiany Ustawy kodeks cywilny z dniem 1 stycznia 2016 roku i wprowadzenia odsetek ustawowych za opóźnienie. Zgodnie z art. 56 Ustawy z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach płatności w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw zgodnie z którym do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Z dniem 1 stycznia 2016 roku na podstawie wskazanej ustawy wprowadzono odsetki ustawowe za opóźnienie (punkt drugi wyroku). O kosztach procesu Sąd orzekł po myśli art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z związku z § 6 pkt.5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w zw. z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.560,75 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Na wskazaną kwotę składał się koszt zastępstwa procesowego powoda w kwocie 2.417 zł i koszt dojazdu pełnomocnika powoda do Sądu na rozprawę w dniu 25 lutego 2014 roku i w dniu 28 maja 2014 roku w kwocie 143,75 zł (punkt trzeci wyroku). Na koszty sądowe składała się kwota 2.050,00 zł opłaty sądowej od pozwu i koszt opinii biegłych w kwocie 2.585,82 zł czyli łącznie 4.635,82 zł. Powód zwolniony był z ponoszenia kosztów sądowych w całości. Sąd na podstawie art. 113 ust.1 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Inowrocławiu kwotę 4.635,82 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych od ponoszenia których zwolniony był powód (punkt czwarty wyroku).

SSR Marcin Sroczyński